

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deseti razširjeni senat)

z dne 20. januarja 2021 *

„Ekonomska in monetarna unija – Bančna unija – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij (EMR) – Enotni sklad za reševanje (ESR) – Določitev predhodnih prispevkov za leti 2015 in 2018 – Zavrnitev zahteve za nov izračun in vračilo prispevkov – Ničnostna tožba – Izpodbojni akt – Dopustnost – Institucija, katere dovoljenje je bilo preklicano – Člen 70(4) Uredbe (EU) št. 806/2014 – Pojem ‚sprememba statusa‘ – Člen 12(2) Delegirane uredbe (EU) 2015/63“

V zadevi T-758/18,

ABLV Bank AS s sedežem v Rigi (Latvija), ki jo zastopa O. Behrends, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Enotnemu odboru za reševanje (EOR), ki ga zastopata J. Kerlin in P. Messina, agenta, skupaj z B. Meyringom, S. Schelom, T. Klupschem in S. Iancem, odvetniki,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopajo D. Triantafyllou, A. Nijenhuis in A. Steiblyté, agenti,

intervenientka,

zaradi tožbe na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti dopisa EOR z dne 17. oktobra 2018, s katerim je ta zavrnil zahtevo tožeče stranke, prvič, naj se znova izračuna njen predhodni prispevek za leto 2018 in se ji vrne preplačilo ter, drugič, naj se ji po tem, ko ji je Evropska centralna banka (ECB) preklicala dovoljenje, vrne del njenega predhodnega prispevka za leto 2015,

SPLOŠNO SODIŠČE (deseti razširjeni senat),

v sestavi S. Papasavvas, predsednik, A. Kornezov, E. Buttigieg, sodnika, K. Kowalik-Bańczyk, sodnica, in G. Hesse (poročevalec), sodnik,

sodni tajnik: P. Cullen, administrator,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 6. julija 2020

izreka naslednjo

Sodbo

I. Dejansko stanje

- 1 Tožeča stranka, ABLV Bank AS, je bila latvijska kreditna institucija z dovoljenjem do 11. julija 2018, ko ji je Evropska centralna banka (ECB) dovoljenje preklicala (glej točko 11 spodaj). Do tega datuma je bila „pomemben subjekt“ in zato pod nadzorom ECB v okviru enotnega mehanizma nadzora (EMN).
- 2 Republika Latvija v skladu s členom 103 Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2014, L 173, str. 190) zagotavlja, da se vsako leto od institucij z dovoljenjem na njenem ozemlju poberejo prispevki.
- 3 Tožeča stranka je decembra 2015 torej prejela odločbo o plačilu, s katero jo je Finanšu un kapitāla tirgus komisija (komisija za finančne in kapitalske trge, Latvija) obvestila o znesku, ki ga mora plačati iz naslova svojega predhodnega prispevka za leto 2015. Ta znesek je znašal 1.338.112,40 EUR.
- 4 Ta prispevek, ki ga je tožeča stranka plačala, je bil nato v skladu z Medvladnim sporazumom o prenosu in vzajemnosti prispevkov v Enotni sklad za reševanje (ESR), podpisanim 21. maja 2014 v Bruslju (v nadaljevanju: medvladni sporazum), prenesen v ESR.
- 5 United States Department of the Treasury (ministrstvo za finance Združenih držav, Združene države Amerike) je 13. februarja 2018 prek Financial Crimes Enforcement Network (FinCEN, mreža za boj proti finančnemu kriminalu) napovedalo osnutek ukrepa, s katerim je bila tožeča stranka opredeljena kot institucija, ki pomeni veliko tveganje na področju pranja denarja, v skladu s členom 311 Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act (USA PATRIOT Act) (zakon za združitev in okrepitev Amerike z zagotovitvijo primernih orodij za odkrivanje terorizma in boj proti njemu). Tožeča stranka po tej napovedi ni več mogla izvajati plačil v ameriških dolarjih, zato je doživela številne dvige vlog.
- 6 Poleg tega je ECB komisijo za finančne in kapitalske trge zadolžila, naj določi moratorij, da bi se tožeči stranki zagotovil čas, da stabilizira svoj položaj.
- 7 ECB je 23. februarja 2018 sklenila, da se tožeča stranka šteje za subjekt, ki propada ali bo verjetno propadel, v smislu člena 18(1) Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za

reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str. 1). Isti dan je Enotni odbor za reševanje (EOR) v sklepu SRB/EES/2018/09 menil, da ukrep za reševanje tožeče stranke ni potreben zaradi javnega interesa.

- 8 Delničarji tožeče stranke so 26. februarja 2018 začeli postopek, na podlagi katerega je tožeča stranka lahko končala svojo likvidacijo, in pri komisiji za finančne in kapitalske trge vložili prošnjo za odobritev njenega načrta za prostovoljno likvidacijo.
- 9 EOR je s sklepom SRB/ES/SRF/2018/03 z dne 12. aprila 2018 o izračunu predhodnih prispevkov za leto 2018 odobril predhodne prispevke za leto 2018.
- 10 Komisija za finančne in kapitalske trge je v dopisu z dne 27. aprila 2018 tožečo stranko obvestila, da je EOR sprejel sklep o predhodnih prispevkih za leto 2018, in ji sporočila znesek, ki ga je treba plačati. Predhodni prispevek tožeče stranke za leto 2018 je znašal 1.850.285,83 EUR. Tožeča stranka je ta znesek plačala 3. julija 2018.
- 11 ECB je 11. julija 2018 na predlog komisije za finančne in kapitalske trge sprejela sklep o preklicu dovoljenja tožeče stranke.
- 12 Tožeča stranka je v dopisu z dne 17. septembra 2018 EOR zaprosila za vračilo dela prispevka, plačanega za leto 2015, nov izračun njenega predhodnega prispevka za leto 2018 in vračilo preplačil iz naslova predhodnih prispevkov.
- 13 EOR je tožeči stranki odgovoril z dopisom z dne 17. oktobra 2018 (v nadaljevanju: izpodbijani sklep). V tem dopisu je EOR najprej povzel zahtevo tožeče stranke v zvezi z, prvič, njenim predhodnim prispevkom za leto 2018 in, drugič, njenim predhodnim prispevkom za leto 2015. Nato je glede predhodnega prispevka za leto 2018, pri čemer je citiral člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člen 12(2) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/63 z dne 21. oktobra 2014 o dopolnitvi Direktive 2014/59 v zvezi s predhodnimi prispevki v sheme za financiranje reševanja (UL 2015, L 11, str. 44), menil, da nobena določba teh dveh uredb ne določa novega izračuna ali vračila, ki ju je zahtevala tožeča stranka. EOR je v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka v zahtevi, navedel, da to, da ECB prekliče dovoljenje kreditne institucije, pomeni spremembo statusa v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. Zato je menil, da sklep ECB z dne 11. julija 2018 v zvezi s tožečo stranko ne vpliva na letni prispevek, ki ga mora ta plačati za leto 2018, in mu ne nalaga, naj znova izračuna ali vrne del zadevnega prispevka. Nazadnje, EOR je glede predhodnih prispevkov za leto 2015 menil, da se prispevki, ki jih poberejo države članice, prenesejo v ESR v skladu s členom 3(3) medvladnega sporazuma. Menil je, da subjekti, ki so plačali predhodne prispevke za leto 2015 in katerih dovoljenje je bilo nato preklicano, nimajo pravice do vračila teh predhodnih prispevkov in v skladu s členom 70(4) Uredbe št. 806/2014 nimajo niti pravice do vračila katerega koli drugega ustreznega plačanega predhodnega prispevka. EOR je ob upoštevanju teh elementov menil, da ne more znova izračunati predhodnega prispevka tožeče stranke za leto 2018 in ji vrniti preostalega zneska predhodnega prispevka, plačanega za leto 2015, ker ji je ECB preklicala dovoljenje.

II. Postopek in predlogi strank

- 14 Tožeča stranka je 21. decembra 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

- 15 Z odločbo predsednika osmega senata Splošnega sodišča z dne 30. aprila 2019 je bila Evropski komisiji dovoljena intervencija v podporo predlogom EOR.
- 16 Ker se je sestava Splošnega sodišča spremenila, je predsednik Splošnega sodišča z odločbo z dne 21. oktobra 2019 zadevo predodelil novemu sodniku poročevalcu, ki je bil razporejen v deseti senat.
- 17 Splošno sodišče je z ukrepom procesnega vodstva z dne 11. maja 2020 stranke pozvalo, naj odgovorijo na več vprašanj.
- 18 Komisija je na postavljena vprašanja odgovorila z dopisom z dne 4. junija 2020, EOR pa z dopisom z dne 12. junija 2020.
- 19 Tožeča stranka je z dopisom z dne 12. junija 2020 odgovorila tudi na vprašanje, ki ji ga je postavilo Splošno sodišče. Tožeča stranka je z dopisom z dne 29. junija 2020 predložila svoje stališče glede odgovorov EOR in Komisije na drugo vprašanje, ki ga je Splošno sodišče postavilo v okviru ukrepa procesnega vodstva z dne 11. maja 2020.
- 20 Splošno sodišče je na predlog desetega senata Splošnega sodišča na podlagi člena 28 svojega poslovnika odločilo, da zadevo predodeli razširjenemu senatu.
- 21 Stranke so na obravnavi 6. julija 2020 ustno podale stališča in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.
- 22 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - izpodbijani sklep razglasi za ničen;
 - EOR naloži plačilo stroškov.
- 23 EOR Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - tožbo razglasi za nedopustno ali, podredno, jo zavrne kot neutemeljeno;
 - tožeči stranki naloži plačilo vseh stroškov, ki mu bodo nastali.
- 24 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - tožbo zavrne kot neutemeljeno;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

III. Pravo

A. Dopustnost

- 25 EOR primarno trdi, da je tožba v celoti nedopustna. V bistvu trdi, prvič, da izpodbijani sklep ni izpodbijni akt v smislu člena 263 PDEU. EOR naj ne bi izvajal zakonsko določene pristojnosti, ki bi imela pravne učinke, ki lahko vplivajo na interese tožeče stranke, s tem da spremenijo njen

pravni položaj. Izpodbijani sklep naj bi bil informativen. Drugič, EOR trdi, da dvomi, da tožeča stranka izpolnjuje pogoj neposrednega nanašanja. Tretjič, EOR meni, da tožeča stranka ne more predlagati razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa za obdobje pred preklicem njenega dovoljenja, to je za obdobje od 23. februarja do 11. julija 2018, ker se njena zahteva z dne 17. septembra 2018 ne nanaša na to obdobje.

- 26 Tožeča stranka trdi, da je izpodbijani sklep negativna odločba, s katero je bila njena zahteva nedvoumno zavrnjena. Meni, da se ta sklep nanjo neposredno nanaša, ker je nanjo naslovljen. Tožeča stranka trdi tudi, da je EOR v izpodbijanem sklepu zavrnil vsak morebiten nov izračun ali vračilo. Zato meni, da se v podporo svoji tožbi lahko sklicuje tako na obdobje po 23. februarju 2018, to je po datumu sklepa, s katerim je EOR odločil, da ne bo sprejel sheme za reševanje, kot na obdobje po 11. juliju 2018.
- 27 Na prvem mestu, glede izpodbojnosti izpodbijanega sklepa je treba spomniti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se kot „izpodbojni akti“ v smislu člena 263 PDEU štejejo vsi ukrepi, ki jih sprejmejo institucije Evropske unije, ne glede na obliko, in ki imajo zavezujoče pravne učinke (glej sodbo z dne 25. oktobra 2017, Romunija/Komisija, C-599/15 P, EU:C:2017:801, točka 47 in navedena sodna praksa).
- 28 Akt, ki ima zgolj informativni značaj, ni izpodbojni akt v smislu člena 263 PDEU (glej v tem smislu sklep z dne 4. oktobra 2007, Finska/Komisija, C-457/06 P, neobjavljen, EU:C:2007:582, točka 36).
- 29 Za ugotovitev, ali ima akt zavezujoče pravne učinke, se je treba osredotočiti na njegovo vsebino. Te učinke je treba presojati glede na objektivna merila, kot je vsebina tega akta, ob upoštevanju, po potrebi, okoliščin, v katerih je bil sprejet, in pristojnosti institucije, ki je akt sprejela (glej sodbo z dne 25. oktobra 2017, Slovaška/Komisija, C-593/15 P in C-594/15 P, EU:C:2017:800, točka 47 in navedena sodna praksa).
- 30 V obravnavani zadevi je treba v zvezi z vsebino izpodbijanega akta spomniti, da je EOR z dopisom z dne 17. oktobra 2018, naslovljenim na tožečo stranko, zavrnil njeno zahtevo, naj se, prvič, znova izračuna njen predhodni prispevek za leto 2018 in se ji vrne preplačilo ter, drugič, naj se ji po tem, ko ji je ECB preklicala dovoljenje, vrne del njenega predhodnega prispevka za leto 2015.
- 31 V izpodbijanem sklepu je jasno navedeno, da EOR meni, da ne more ugoditi zahtevama za nov izračun in vračilo, ki ju je predložila tožeča stranka, ker sta v nasprotju s členom 70(4) Uredbe št. 806/2014 in členom 12(2) Delegirane uredbe 2015/63.
- 32 Glede predhodnega prispevka za leto 2018 je navedeno, da „[n]obena določba [Uredbe št. 806/2014 in Delegirane uredbe 2015/63] ne določa novega izračuna ali vračila v zvezi s tem“. Glede predhodnega prispevka za leto 2015 EOR navaja, da „[i]nstitucije, ki so plačale predhodni prispevek za leto 2015 in katerih dovoljenje je bilo nato preklicano, nimajo pravice do vračila tega prispevka ali katerega koli drugega ustrezno plačanega predhodnega prispevka“ in da „[t]o izhaja iz člena 70(4) Uredbe (EU) št. 806/2014“. Dopis se konča tako: „Glede na navedeno EOR ne more znova izračunati predhodnega prispevka za leto 2018 ali vrniti ‚preostalega‘ dela predhodnega prispevka za leto 2015, ker je ECB preklicala dovoljenje ABLV Bank [...]“.
- 33 Iz vsebine izpodbijanega sklepa je torej razvidno, da je ta odločilen in dokončen. Njegova vsebina v nasprotju s tem, kar trdi EOR, ni zgolj informativna.

- 34 Glede okoliščin, v katerih je bil izpodbijani sklep sprejet, je treba poudariti, da je bila tožeča stranka kot kreditna institucija z dovoljenjem do 11. julija 2018 in s sedežem v državi članici, ki sodeluje v bančni uniji, zavezana, da v skladu z Direktivo 2014/59 in Uredbo št. 806/2014 s plačilom predhodnih prispevkov za leta od 2015 do 2018 prispeva v nacionalni sklad za reševanje, ki ga je oblikovala Republika Latvija, in nato v ESR.
- 35 V zvezi s pristojnostmi, ki jih ima EOR, je treba poudariti, da je ta edini pristojni organ za izračun predhodnega prispevka posameznih institucij in, če je potrebno, za nov izračun tega prispevka v skladu z Uredbo št. 806/2014, zlasti njenim členom 70(2), in Delegirano uredbo 2015/63 (glej v tem smislu sodbi z dne 3. decembra 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, točke od 45 do 47, in z dne 28. novembra 2019, Portigon/EOR, T-365/16, EU:T:2019:824, točka 71). EOR je odgovoren tudi za upravljanje ESR, to je sredstev, ki so bila zbrana s predhodnimi prispevki (člen 67 Uredbe št. 806/2014).
- 36 Glede na navedeno je izpodbijani sklep izpodbojni akt v smislu člena 263 PDEU.
- 37 Na drugem mestu, v zvezi s trditvijo o pogoju neposrednega nanašanja, ki jo je EOR na obravnavi umaknil, je treba ugotoviti, da je tožeča stranka naslovnica akta, za katerega predlaga razglasitev ničnosti. Pogoji, ki so v členu 263, četrti odstavek, prvi del stavka, PDEU določeni za dopustnost tožbe, so torej izpolnjeni.
- 38 Na tretjem mestu, EOR trdi, da je nekatere odlomke tožbe, to je točke 5, 64 in 65 tožbe ter Prilogo A.17, mogoče razumeti tako, da želi tožeča stranka dobiti vračilo zneskov, plačanih v obdobju od 23. februarja do vključno 11. julija 2018. EOR meni, da če in kolikor tožeča stranka želi doseči razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa za obdobje od 23. februarja do vključno 11. julija 2018, je treba tožbo zavreči kot nedopustno.
- 39 Ko je Splošno sodišče tožečo stranko na obravnavi povprašalo o tem, je ta potrdila, da izpodbijani sklep izpodbija v celoti in predlaga zgolj razglasitev njegove ničnosti. Pojasnila je, da se v okviru tega spora zahteva za vračilo njenega predhodnega prispevka za leto 2018 nanaša le na obdobje po preklicu dovoljenja.
- 40 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da so točke 5, 64 in 65 tožbe ter Priloga A.17 kvečjemu trditve, ki jih je tožeča stranka navedla za dokaz, da je izpodbijani sklep napačen, kot je trdila tudi na obravnavi. V nasprotju s tem, česar se je morda bal EOR, se ta tožba torej ne nanaša na vračilo zneskov, ki jih je bilo domnevno treba plačati za obdobje od 23. februarja do vključno 11. julija 2018.
- 41 Zato razloga za nedopustnost, ki ga je navedel EOR, ni treba sprejeti.
- 42 Posledično je ta tožba dopustna.

B. Utemeljenost

- 43 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja deset razlogov. Tožeča stranka s prvimi tremi tožbenimi razlogi EOR v bistvu očita, da ni ustrezno upošteval, da imajo predhodni prispevki naravo *pro rata temporis*. Četrti in peti tožbeni razlog se nanašata na napačno razlago člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. Šesti tožbeni razlog se nanaša na kršitev načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj. Sedmi tožbeni razlog se nanaša na kršitev načela sorazmernosti. Osmi tožbeni razlog se nanaša na kršitev načela *nemo auditur propriam*

turpitudinem allegans. Deveti tožbeni razlog se nanaša na kršitev prepovedi protislovnega ravnanja. Deset tožbeni razlog se nanaša na kršitev lastninske pravice in svobode gospodarske pobude.

- 44 Splošno sodišče meni, da je primerno, da se prvih pet tožbenih razlogov analizira skupaj. Preostali tožbeni razlogi se bodo analizirali ločeno, z izjemo razlogov, ki se nanašata na kršitev načela *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* in kršitev prepovedi protislovnega ravnanja, ki se bosta skupaj obravnavala na zadnjem mestu.

1. Dopustnost tožbenih razlogov

- 45 Glede dopustnosti tožbenih razlogov EOR v bistvu zgolj na splošno trdi, da trditve tožeče stranke niso jasne in niso zadostno podprte.
- 46 V zvezi s tem je treba spomniti, da mora v skladu s členom 76(d) Poslovnika vsaka tožba obsegati predmet spora in povzetek tožbenih razlogov, te navedbe pa morajo biti dovolj jasne in natančne, da toženi stranki omogočijo pripravo obrambe in Splošnemu sodišču nadzor, glede na okoliščine primera, brez dodatnih podpornih informacij (sodba z dne 7. marca 2017, *United Parcel Service/Komisija*, T-194/13, EU:T:2017:144, točka 191).
- 47 Spomniti je treba tudi, da je za dopustnost tožbe pred Splošnim sodiščem med drugim potrebno, da izhajajo bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih tožba temelji, vsaj na kratko, vendar usklajeno in razumljivo, iz besedila tožbe (sodba z dne 7. marca 2017, *United Parcel Service/Komisija*, T-194/13, EU:T:2017:144, točka 192).
- 48 V obravnavani zadevi, kot izhaja iz točk od 52 do 56, 132, 140, 155 in 168 zgoraj, tožeča stranka s trditvami, ki jih je razvila v desetih podanih tožbenih razlogih, kritizira odgovor, ki ga je EOR dal v izpodbijanem sklepu na njeni zahtevi za nov izračun in vračilo, ker naj bi ta odgovor temeljil na napačni razlagi veljavnih določb.
- 49 Vendar je treba na splošno in ob upoštevanju tega, kar bo navedeno pozneje v točki 152 spodaj, ugotoviti, da je dejanske in pravne okoliščine, na katere je tožeča stranka oprla svoje trditve, mogoče razbrati iz desetih tožbenih razlogov. Prav tako je treba ugotoviti, da je EOR v odgovoru na tožbo na te trditve lahko odgovoril. Tudi Splošno sodišče ob branju tožbe ni imelo težav pri opredelitvi trditev tožeče stranke.
- 50 Iz navedenih preudarkov izhaja, da so ob upoštevanju tega, kar bo navedeno v točki 152 spodaj, trditve tožeče stranke, razvite v desetih tožbenih razlogih, glede na zahteve iz člena 76(d) Poslovnika dopustne.
- 51 Iz tega sledi, da je treba zavrnilo vse trditve, s katerimi EOR Splošnemu sodišču predlaga, naj tožbene razloge tožeče stranke zavrže kot nedopustne.

2. Prvih pet tožbenih razlogov: neupoštevanje domnevne narave pro rata temporis predhodnih prispevkov, člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člena 12 Delegirane uredbe 2015/63

- 52 Prvič, tožeča stranka trdi, da so predhodni prispevki plačani *pro rata temporis*, ker se plačajo vnaprej in za določena opredeljena obdobja, v katerih so kreditne institucije upravičene do kritja, ki ga zagotavlja evropski sistem za reševanje. Najprej, tožeča stranka poudarja, da je izgubila status kreditne institucije in da zato ni več upravičena do tega kritja. Odprava tveganja, ki ga je pomenila tožeča stranka in ki ga je kril ESR, naj bi vodila do sorazmernega zmanjšanja potreb po financiranju ESR. Tožeča stranka torej meni, da ima pravico do delnega vračila svojih predhodnih prispevkov. Dalje, po njenem mnenju dejstvo, da morajo biti v prvih osmih letih obstoja ESR predhodni prispevki za leto 2015 odšteti od letnih prispevkov, ki jih morajo plačati posamezne kreditne institucije, dokazuje, da imajo ti prispevki naravo *pro rata temporis*. Nazadnje, EOR naj bi v sklepu SRB/ES/SRF/2018/03 sam priznal, da se prispevki lahko povrnejo, ker trdi, da če pride zaradi odšteta prispevkov za leto 2015 do negativnega zneska, se ustrezni znesek plača instituciji v prispevnem obdobju 2018. V tem sklepu naj bi bil omenjen tudi položaj, v katerem kreditna institucija izgubi svoje dovoljenje zaradi združitve. Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da v takem primeru zneski, plačani v ESR, niso izgubljeni, ker se odšteti zneski iz člena 8(2) Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2015/81 z dne 19. decembra 2014 o določitvi enotnih pogojev za uporabo Uredbe št. 806/2014 v zvezi s predhodnimi prispevki v enotni sklad za reševanje (UL 2015, L 15, str. 1) dodelijo subjektu, ki nastane z združitvijo.
- 53 Drugič, tožeča stranka trdi, da EOR napačno razlaga člen 70(4) Uredbe št. 806/2014, v skladu s katerim se ustrezno prejeti prispevki ne povrnejo. Meni, da je treba izraz „ustrezno prejeti“ razlagati tako, da ima vsako plačilo vzrok in se posledično lahko povrne, če ta vzrok izgine. Njena zahteva za vračilo naj bi med drugim temeljila na načelu prepovedi neupravičene obogatitve. Tožeča stranka trdi, da se člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 nikakor ne uporablja za predhodne prispevke za leto 2015. Ti prispevki naj ne bi bili „prejeti“ v skladu z Uredbo št. 806/2014, temveč naj bi bil prejeti v okviru nacionalnega ukrepa za prenos Direktive 2014/59.
- 54 Tretjič, tožeča stranka meni, da EOR napačno razlaga člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. Trdi, da se besedilo te določbe nanaša bolj na „status institucije“ kot na „status kot institucije“. Izhodišče člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 naj bi bilo, da zadevni subjekt ostane institucija. Po mnenju tožeče stranke se člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 uporablja v primeru, ko pravni ali dejanski položaj bančne institucije lahko vpliva na določitev zneska prispevka, vendar banka ostaja vključena v finančni mehanizem za reševanje. To naj ne bi veljalo za tožečo stranko, zato naj se ta določba ne bi uporabljala. Tožeča stranka se v utemeljitev svojih trditev sklicuje tudi na člen 7 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2017/2361 z dne 14. septembra 2017 o dokončnem sistemu prispevkov za upravne odhodke enotnega odbora za reševanje (UL 2017, L 337, str. 6).
- 55 Četrtrič, tožeča stranka v repliki dodaja, da se EOR v nekaterih okoliščinah strinja, da se opravijo novi izračuni in da se prispevki povrnejo. V zvezi s tem trdi, da člen 17(3) Delegirane uredbe 2015/63 dovoljuje nove izračune in vračila, ter se sklicuje tudi na člen 17(4) Delegirane uredbe 2015/63.
- 56 Petič, tožeča stranka v stališču glede intervencijske vloge trdi, da se ta zadeva razlikuje od zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Obravnavana zadeva naj bi se nanašala na „dejansko odstranitev“ kreditne institucije in njenih vlog, zgoraj navedena zadeva pa naj bi se nanašala na pripojitev italijanske kreditne institucije nemški kreditni instituciji. Tožeča stranka tako meni, da združitev v navedeni

zadevi z evropskega vidika ni imela nobenega vpliva na sodelovanje institucije, ki plačuje prispevke, pri financiranju ESR. Nasprotno pa naj bi v obravnavani zadevi tožeča stranka prenehala sodelovati pri financiranju ESR.

57 EOR ob podpori Komisije oporeka tem trditvam.

a) Predhodni prispevek za leto 2018

- 58 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je to, da ji je ECB v prispevnem obdobju, in sicer letu 2018, preklicala dovoljenje, okoliščina, ki ji daje pravico do novega izračuna *pro rata temporis* njenega predhodnega prispevka za to obdobje in posledično do vračila dela zneskov, ki jih je plačala iz naslova predhodnega prispevka za leto 2018. Prispevno obdobje za ta novi izračun naj bi bilo obdobje od 1. januarja do 11. julija 2018. Preplačilo naj bi znašalo 947.127,55 EUR.
- 59 V skladu s členom 2 Uredbe št. 806/2014 se ta uredba uporablja za kreditne institucije s sedežem v eni od držav članic, ki sodelujejo v bančni uniji, kot je tožeča stranka. Kreditna institucija je družba, katere dejavnost je sprejemanje vlog ali drugih vračljivih sredstev od javnosti in dajanje kreditov za svoj račun, v skladu s členom 4(1), točka 1, Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL 2013, L 176, str. 1). Kreditne institucije morajo imeti dovoljenje za opravljanje svojih dejavnosti, kot je določeno v členu 8(1) Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL 2013, L 176, str. 338).
- 60 Uredba št. 806/2014 vsaki instituciji z dovoljenjem in sedežem v sodelujoči državi članici nalaga obveznost, da vsaj enkrat letno prispeva v ESR s predhodnimi prispevki. Posamezni prispevek vsake institucije se izračuna sorazmerno z zneskom njenih obveznosti (kapital ni vključen) brez kritih vlog, glede na celotno obveznost (kapital ni vključen) brez kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic (člen 70(1) Uredbe št. 806/2014).
- 61 Poleg tega iz člena 69(1) Uredbe št. 806/2014 in člena 4(2) Delegirane uredbe 2015/63 izhaja, da je bilo letno pobiranje predhodnih prispevkov kreditnih institucij vzpostavljeno za zagotovitev, da do konca prvotnega obdobja osmih let od 1. januarja 2016 razpoložljiva finančna sredstva ESR dosežejo vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh kreditnih institucij z dovoljenjem v vseh sodelujočih državah članicah.
- 62 Za dosego tega cilja člen 4(1) in člen 14, od (1) do (3), Delegirane uredbe 2015/63 od EOR zahtevata, da izračuna dolgovane prispevke na podlagi računovodskih informacij iz potrjenih in certificiranih najnovejših računovodskih izkazov, ki so na voljo pred 31. decembrom v letu pred prispevnim obdobjem in ki jim je priloženo mnenje zakonitega revizorja ali revizijskega podjetja.
- 63 Tožeča stranka ne zanika, da je bila 1. januarja 2018 kreditna institucija z dovoljenjem in sedežem v eni od sodelujočih držav članic in da je zato morala prispevati v ESR. Ne trdi, da je EOR s sklepom SRB/ES/SRF/2018/03 napačno izračunal znesek njenega predhodnega prispevka za leto 2018. Trdi pa, da je bila, ker ji je ECB 11. julija 2018 preklicala dovoljenje, od tega dne izključena s področja uporabe Uredbe št. 806/2014 in da bi zato njen predhodni prispevek za leto 2018 moral biti predmet novega izračuna *pro rata temporis*.

- 64 Za odgovor na vprašanja glede razlage, ki se postavljajo v okviru te tožbe, ter opredelitev točnega obsega člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člena 12 Delegirane uredbe 2015/63 se ne sme upoštevati le besedila teh določb, ampak tudi njuno sobesedilo in cilje, ki se uresničujejo z ureditvijo, katere del sta (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2005, VEMW in drugi, C-17/03, EU:C:2005:362, točka 41 in navedena sodna praksa).

1) Razlaga člena 70(4) Uredbe št. 806/2014

- 65 Prvič, glede jezikovne razlage člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 je treba spomniti, da ta določa:
„Ustrezno prejeti prispevki vsakega subjekta iz člena 2 [navedene uredbe, se pravi zlasti kreditnih institucij, kot je tožeča stranka,] se tem subjektom ne povrnejo.“
- 66 Jezikovna razlaga člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 potrjuje stališče EOR v izpodbijanem sklepu.
- 67 Besedilo člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 tako poudarja nevračljivo naravo predhodnih prispevkov, ki so bili ustrezno prejeti. Nevračilo brez najmanjšega dvoma izhaja iz zanikanja, ki ga je uporabil zakonodajalec. Uporabljene besede so nedvoumne. Omenjena ni nobena možnost prilagoditve predhodnih prispevkov na podlagi mesečnega izračuna, če institucija v prispevnem obdobju izgubi dovoljenje.
- 68 Drugič, glede sobesedila, v katerega je umeščen člen 70(4) Uredbe št. 806/2014, je treba na prvem mestu opozoriti, da mora EOR v skladu s členom 70(2) Uredbe št. 806/2014 vsako leto izračunati posamezne prispevke, da zagotovi, da prispevki, ki jih morajo plačati vse institucije z dovoljenjem na ozemlju vseh sodelujočih držav članic, ne presegajo 12,5 % ciljne ravni.
- 69 Poleg ciljne ravni, ki jo je treba doseči do konca prvotnega obdobja, torej obstaja letna zgornja meja zneska prispevkov, ki se lahko poberejo od institucij v danem letu navedenega prvotnega obdobja. Kot torej pravilno poudarja EOR, izbira koledarskega leta kot prispevnega obdobja za predhodne prispevke izhaja iz volje zakonodajalca, da zagotovi, da se breme, naloženo institucijam v prvotnem obdobju, časovno razporedi kar se da enakomerno v skladu s členom 69(2) Uredbe št. 806/2014. V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, dejstvo, da so predhodni prispevki letni, ne pomeni, da se „nanašajo“ na določeno leto, kar bi povzročilo, da bi bila nujna prilagoditev, če institucija med letom izgubi dovoljenje.
- 70 Na drugem mestu je treba poudariti, prvič, da predhodne prispevke v ESR pred kakršnim koli ukrepom za reševanje in neodvisno od njega najprej zagotavlja sektor (uvodna izjava 102 Uredbe št. 806/2014). Drugič, instrumenti za reševanje se lahko uporabljajo samo za tiste subjekte, ki propadajo ali bodo verjetno propadli, in samo kadar je treba uresničevati cilj finančne stabilnosti v splošnem interesu (člen 18(1) Uredbe št. 806/2014; glej tudi uvodno izjavo 61 navedene uredbe). Drugače povedano, tudi če bi institucija – ki je ustrezno plačala svoje predhodne prispevke – propadala ali bi bilo verjetno, da bo propadla, je ukrep za reševanje mogoče določiti le, če je to potrebno zaradi javnega interesa. V predpisih ni določena nobena samodejna povezava med plačilom predhodnega prispevka na eni strani in reševanjem zadevne institucije na drugi. Kot trdi EOR, je odločilni dejavnik za uporabo ESR zgolj ohranjanje javnega interesa, ne pa posameznega interesa institucije (glej tudi člen 67(2) Uredbe št. 806/2014). Predhodni prispevek, ki ga institucija plača za dano obdobje, ji ne daje posamezne pravice do uporabe ESR, če ta institucija v navedenem obdobju propada ali bo verjetno propadla.

- 71 Plačilo prispevka s strani institucije v ESR ne zagotavlja nobenega nadomestila, ampak je njegov namen v javnem interesu zagotoviti sredstva ESR do najnižje ravni, ki jo je določil zakonodajalec Unije, da bi se zagotovila stabilnost evropskega bančnega sistema.
- 72 Iz Uredbe št. 806/2014, zlasti iz členov 14, 18, 67(2) in 70 ter uvodnih izjav 19, 100, 102 in 104 navedene uredbe, namreč izhaja, da ESR krije tveganje, ki ga celoten finančni sektor pomeni za stabilnost finančnega sistema in posledično za nacionalne proračune. Kot izhaja iz uvodne izjave 100 Uredbe št. 806/2014, je zakonodajalec menil, da bi moral stabilizacijo finančnega sistema financirati celoten finančni sektor. V obravnavani zadevi je tožeča stranka kot udeleženec v finančnem sektorju na dan 1. januarja 2018 plačala svoj obvezni prispevek v ESR za leto 2018.
- 73 Zato se predhodni prispevki ne smejo obravnavati kot zavarovalne premije, katerih mesečni obroki in vračilo bi bili možni, če bi institucija, ki jih je plačala, med letom izgubila dovoljenje, kot trdi tožeča stranka v utemeljitev svojih trditev. Iz istih razlogov je mogoče trditi, da bi institucija, ki v prispevnem letu izgine, povzročila zmanjšanje tveganj, ki jih je treba kriti, in posledično zmanjšanje potrebe po financiranju ESR, le zavrniti.
- 74 Tretjič, glede cilja, ki ga uresničujeta Uredba št. 806/2014 in Delegirana uredba 2015/63, je treba spomniti, da je bilo letno pobiranje predhodnih prispevkov kreditnih institucij vzpostavljeno za zagotovitev, da razpoložljiva finančna sredstva ESR do konca prvotnega obdobja osmih let od 1. januarja 2016 dosežejo vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh kreditnih institucij z dovoljenjem v vseh sodelujočih državah članicah (glej točko 61 zgoraj).
- 75 Če pa bi moral EOR upoštevati spremembo pravnega in finančnega položaja kreditnih institucij v zadevnem prispevnem obdobju, bi težko zanesljivo in stabilno izračunal prispevke, ki jih mora plačati vsaka od njih, in torej uresničeval cilj, da se do konca prvotnega obdobja doseže vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju države članice, ker se novi izračun prispevkov dane institucije nujno prenese na znesek, ki ga morajo plačati druge kreditne institucije.
- 76 Ob upoštevanju časa in cilja pobiranja predhodnih prispevkov je treba ugotoviti, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, institucija zaradi izgube dovoljenja v prispevnem obdobju ne dobi pravice do novega izračuna *pro rata temporis* njenega predhodnega prispevka za to obdobje in posledično do vračila dela zneska, ki ga je plačala za to obdobje. Skratka, EOR ni napačno uporabil prava, ker je člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 razlagal tako, da na njegovi podlagi ne more opraviti novega izračuna *pro rata temporis* predhodnega prispevka tožeče stranke za leto 2018 in vračila domnevnega preplačila.

2) Razlaga člena 12 Delegirane uredbe 2015/63

- 77 V zvezi s trditvami trditve tožeče stranke o členu 12 Delegirane uredbe 2015/63 je treba takoj spomniti, da ta člen določa:

„1. Če se institucija na novo nadzoruje samo določen del prispevnega obdobja, se delni prispevek določi z uporabo metodologije iz oddelka 3 pri znesku njenega letnega prispevka, izračunanem v naslednjem prispevnem obdobju, glede na število celih mesecev prispevnega obdobja, v katerih je institucija pod nadzorom.

2. Sprememba statusa institucije, vključno z majhno institucijo, v prispevnem obdobju ne vpliva na letni prispevek, ki ga je treba plačati v zadevnem letu.“

- 78 EOR je v izpodbijanem sklepu menil, da to, da je ECB kreditni instituciji preklicala dovoljenje, pomeni spremembo statusa v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. Sklep ECB z dne 11. julija 2018 o preklicu dovoljenja tožeče stranke naj zato ne bi vplival na znesek letnega prispevka, ki ga je morala plačati za leto 2018.
- 79 Tožeča stranka v bistvu trdi, da se besedilo te določbe nanaša bolj na „status institucije“ kot na „status kot institucije“. Tožeča stranka meni, da je izhodišče člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, da zadevni subjekt ostane kreditna institucija, in se zato ne uporablja za njen položaj. Tožeča stranka je v odgovoru z dne 12. junija 2020 na pisno vprašanje Splošnega sodišča pojasnila – in na obravnavi potrdila – ne le, da se člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 ne uporablja, ampak tudi, da člen 12(1) navedene uredbe ni upošteven za to zadevo.
- 80 V zvezi s tem je Sodišče v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967), v zvezi s pojmom „sprememba statusa“ v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 presodilo, da je treba ta pojem za uporabo navedene uredbe šteti za avtonomen pojem prava Unije, ki ga je treba na ozemlju vseh držav članic razlagati enotno (sodba z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, točka 33).
- 81 Najprej, Sodišče je poudarilo, da izraz „sprememba statusa“ lahko zajema vse vrste spremembe v pravnem ali dejanskem položaju institucije, ki lahko ima vpliv glede uporabe člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. To razlago potrjuje dikcija „vključno z majhno institucijo“, ki nakazuje, da je sprememba velikosti institucije, ki je upoštevena za uporabo določb v korist majhnih institucij, le eden izmed položajev, ki jih zajema ta določba (sodba z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, točki 35 in 36).
- 82 Dalje, Sodišče je pojasnilo, da se člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 na splošno nanaša na spremembe, ki lahko vplivajo na institucijo, člen 12(1) te delegirane uredbe pa pojasnjuje metodo izračuna, ki se izjemoma uporablja za institucijo, ki je pod nadzorom samo del prispevnega obdobja (sodba z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, točka 38). Nato je Sodišče presodilo, da je treba člen 12(1) Delegirane uredbe 2015/63, ker uvaja odstopanje od splošnega pravila iz odstavka 2 tega člena, razlagati ozko, tako da ne dopušča razlage, ki bi presegala ta edini primer, ki ga izrecno predpisuje navedena uredba (glej sodbo z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, točka 39 in navedena sodna praksa). Sodišče je iz tega sklepalo, da za transakcijo, ki pomeni spremembo statusa v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, ne velja izračun prispevka, kot je določen v členu 12(1) Delegirane uredbe 2015/63 (sodba z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, točka 40).
- 83 Nazadnje, Sodišče je ob upoštevanju Direktive 2014/59, Uredbe št. 806/2014 in Delegirane uredbe 2015/63 poudarilo, da je bilo letno pobiranje predhodnih prispevkov kreditnih institucij vzpostavljeno zaradi zagotavljanja, da se do konca prvotnega obdobja doseže ciljna raven. Sodišče je navedlo, da je treba za to, da bi se organom za reševanje omogočila zanesljiv izračun predhodnih prispevkov in tako uresničitev cilja Direktive 2014/59, Uredbe št. 806/2014 in Delegirane uredbe 2015/63, pojem „sprememba statusa“ iz člena 12(2) navedene delegirane uredbe razumeti široko (sodba z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, točka 44). Sodišče je presodilo, da je treba ta pojem razlagati tako, da zajema transakcijo, v okviru katere institucija med letom preneha biti pod nadzorom organa za reševanje zaradi čezmejne združitve s pripojitvijo matični družbi in da zato ta transakcija ne vpliva na obveznost te

institucije, da plača celotne predhodne prispevke, ki jih dolguje iz naslova zadevnega prispevnega leta (sodba z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, točka 48).

- 84 V obravnavani zadevi je treba iz istih razlogov, kot so navedeni v točkah od 80 do 83 zgoraj, ugotoviti, da je treba to, da je ECB kreditni instituciji preklicala dovoljenje, šteti za spremembo statusa v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. Kot je namreč Sodišče poudarilo v točki 43 sodbe z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967), če bi organ za reševanje, kot je EOR, moral upoštevati spremembo pravnega in finančnega položaja institucij v zadevnem poslovnem letu, bi težko zanesljivo izračunal redne prispevke, ki se dolgujejo v naslednjem letu, in torej uresničeval cilj iz Uredbe št. 806/2014, da se do konca prvotnega obdobja doseže vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju sodelujočih držav članic (glej točke od 60 do 62 zgoraj). Zato je treba pojem „sprememba statusa“ iz člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 razumeti tako, da vključuje prenehanje dejavnosti institucije zaradi izgube dovoljenja v prispevnem obdobju.
- 85 Iz navedenega izhaja, da okoliščina, da subjekt v prispevnem obdobju zaradi preklica dovoljenja preneha opravljati svoje dejavnosti kreditne institucije, ne vpliva na njegovo obveznost, da plača celoten znesek predhodnega prispevka za navedeno prispevno obdobje. EOR torej v zvezi s tem v izpodbijanem sklepu ni storil napake. Zato tožeča stranka EOR ne more očitati, da njenega predhodnega prispevka za leto 2018 ni znova izračunal *pro rata temporis* in da ji ni vrnil domnevnega preplačila.
- 86 Te ugotovitve ni mogoče omajati s povezavo, ki jo tožeča stranka poskuša vzpostaviti med pojmom „status“ v smislu člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 in tem pojmom v smislu člena 7 Uredbe 2017/2361. V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, pojma „sprememba statusa“ ni mogoče razumeti tako, da se nanaša le na položaj, v katerem institucija preide iz ene kategorije, opredeljene v členu 4(1) Uredbe 2017/2361, v drugo. Kot pravilno poudarja Komisija, se predmet in cilj Delegirane uredbe 2015/63 ter predmet in cilj Uredbe 2017/2361 razlikujejo. Zadnjenavedena uredba se nanaša na sistem prispevkov za upravne odhodke EOR. Prispevki, ki jih ureja Delegirana uredba 2015/63, so prispevki, ki se v javnem interesu plačujejo v ESR, prispevki, ki jih ureja Uredba 2017/2361, pa pokrivajo delovno obremenitev in povezane odhodke, ki nastanejo zaradi subjekta, za katerega je neposredno odgovoren EOR (glej uvodno izjavo 5 Delegirane uredbe 2017/2361).
- 87 Tožeča stranka sicer navaja trditve, s katerimi želi razlikovati med to zadevo in zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967). V zvezi s tem trdi, da če je v navedeni zadevi res prišlo do „spremembe statusa“, se je to zgodilo zato, ker italijanski subjekt ni zapustil enotnega mehanizma za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij (EMR), ampak je postal podružnica nemške institucije. Ne da bi prezrli resničnost teh razlik, je treba ugotoviti, da lahko te zgolj ostanejo brez vpliva na ugotovitev v točki 84 zgoraj. Izraz „sprememba statusa“ namreč zajema vsakršno spremembo v pravnem ali dejanskem položaju institucije, ki lahko vpliva na uporabo člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. Izguba dovoljenja pa je nedvomno sprememba tako v pravnem kot v dejanskem položaju kreditne institucije. Poleg tega se člen 12(2) te uredbe, ki določa, da sprememba statusa institucije ne vpliva na obveznost te institucije, da plača redne letne prispevke, ki se dolgujejo za zadevno leto, na splošno nanaša na spremembe, ki lahko vplivajo na institucijo, člen 12(1) navedene uredbe pa pojasnjuje metodo izračuna, ki se izjemoma uporablja za institucijo, ki je pod nadzorom samo del prispevnega obdobja. Ker se zadnjenavedena določba

zaradi uvajanja odstopanja od splošnega pravila iz člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 razlaga ozko in ne dopušča razlage, ki bi presegala ta edini primer, ki ga izrecno predpisuje navedena uredba, izguba dovoljenja nujno spada v okvir navedenega člena 12(2).

- 88 Tožeča stranka meni tudi, da v nasprotju s položajem, obravnavanim v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 14. novembra 2019, *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967), njena dokončna izključitev iz sistema za reševanje vpliva na ciljno raven. V zvezi s tem je dovolj, da se ob upoštevanju izrazov, ki jih je zakonodajalec uporabil v členu 12 Delegirane uredbe 2015/63, ugotovi, da je zakonodajalec odločil, da sprememba statusa institucije v prispevnem obdobju ne vpliva na letni prispevek, ki ga je treba plačati za zadevno leto, neodvisno od učinkov, ki bi jih ta sprememba statusa lahko imela na krite vloge ali ciljno raven.
- 89 Iz tega izhaja, da se člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 uporablja za položaj tožeče stranke. Zato je treba njene trditve v zvezi s tem zavrnil.
- 90 Z drugimi trditvami, ki jih navaja tožeča stranka in so preučene v nadaljevanju, prav tako ni mogoče omajati zgornjih ugotovitev, ki izhajajo iz analize člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člena 12 Delegirane uredbe 2015/63.

3) Druge trditve, ki jih je navedla tožeča stranka

- 91 Tožeča stranka poskuša z drugimi trditvami v bistvu dokazati domnevno neupravičeno obogatitev ESR, naravo *pro rata temporis* predhodnih prispevkov in vračljivost teh prispevkov. Tožeča stranka se v podporo tem trditvam sklicuje na načelo prepovedi neupravičene obogatitve, sklep SRB/ES/SRF/2018/03, člen 17(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63 in člen 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81.

i) Domnevna neupravičena obogatitev ESR

- 92 Tožeča stranka trdi, da je treba člen 70(4) Uredbe št. 806/2014, zlasti izraz „ustrezno prejeti prispevki“, razlagati z vidika načela prepovedi neupravičene obogatitve. Po njenem mnenju ima vsako plačilo vzrok in cilj ter se posledično lahko povrne, če vzrok izgine ali če cilj ni dosežen. To naj bi v tem primeru pomenilo, da bi morali biti predhodni prispevki znova izračunani glede na obdobje, v katerem je bila institucija dejansko pod nadzorom, saj bi v nasprotnem primeru ESR imel koristi od neupravičene obogatitve.
- 93 Spomniti je treba, da je treba za to, da bi se tožbi zaradi neupravičene obogatitve ugodilo, dokazati, da je do obogatitve prišlo brez veljavne pravne podlage ter da obstaja vzročna zveza med oškodovanjem predlagatelja in to obogatitvijo (glej v tem smislu sodbo z dne 28. julija 2011, *Agrana Zucker*, C-309/10, EU:C:2011:531, točka 53).
- 94 V obravnavani zadevi ni sporno, da sta pravna podlaga za izpodbijani sklep člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člen 12 Delegirane uredbe 2015/63. Poleg tega iz ugotovitev, navedenih v točkah od 65 do 76 zgoraj, izhaja, da – kot je EOR menil v izpodbijanem sklepu – uporaba navedenih členov ni mogla privedi do novega izračuna predhodnega prispevka tožeče stranke za leto 2018 in torej do vračila dela zneska, plačanega iz tega naslova.

- 95 Poudariti pa je treba, da tožeča stranka ne izpodbija pravne podlage, na kateri naj bi temeljila obogatitev ESR na podlagi izpodbijanega sklepa. V pisanjih tožeče stranke namreč izrecno ali implicitno ni nobenega ugovora nezakonnosti v zvezi s členom 70(4) Uredbe št. 806/2014 in členom 12 Delegirane uredbe 2015/63.
- 96 Zato je treba ugotoviti, da odločitev EOR, da zavrne vračilo, temelji na veljavni pravni podlagi in ne more pomeniti neupravičene obogatitve. V teh okoliščinah je treba trditve tožeče stranke o domnevni neupravičeni obogatitvi ESR zavrniti.

ii) Trditve o kršitvi sklepa SRB/ES/SRF/2018/03

- 97 Tožeča stranka trdi, da je z izpodbijanim sklepom kršen sklep SRB/ES/SRF/2018/03, ker je EOR v zadnjenavedenem sklepu izrecno priznal, da imajo predhodni prispevki naravo *pro rata temporis* in da se lahko povrnejo. Tožeča stranka predvsem poudarja točki 39 in 40 navedenega sklepa.
- 98 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso zgolj praksa institucije, organa, urada ali agencije Unije ne more prevladati nad pravili iz Pogodbe ali pravili, sprejetimi na podlagi Pogodbe (glej v tem smislu sodbi z dne 23. februarja 1988, Združeno kraljestvo/Svet, 68/86, EU:C:1988:85, točka 24, in z dne 9. avgusta 1994, Francija/Komisija, C-327/91, EU:C:1994:305, točka 36). Iz tega sledi, da zaradi sklepa EOR ni mogoče spremeniti vsebine zakonodajnih določb, ki se uporabljajo v obravnavani zadevi.
- 99 Trditve, s katerimi tožeča stranka dokazuje, da je EOR v sklepu SRB/ES/SRF/2018/03 sam priznal, da imajo predhodni prispevki naravo *pro rata temporis* ali da se lahko povrnejo, so torej brezpredmetne.
- 100 Te trditve tudi nikakor niso utemeljene. Najprej je treba namreč poudariti, da je v skladu s členom 103 Direktive 2014/59 latvijski organ za reševanje določil in prejel predhodni prispevek tožeče stranke za leto 2015. Ta prispevek je bil prenesen v ESR na podlagi člena 3(3) medvladnega sporazuma. Dalje, spomniti je treba, da je treba ciljno raven načeloma doseči na koncu osemletnega obdobja. Nazadnje, v tem obdobju je izračun posameznega prispevka vsake institucije odvisen od dveh dejavnikov: prvič, od letne zgornje meje (skupni znesek pobranih prispevkov ne sme preseči 12,5 % ciljne ravni ESR na leto) in, drugič, od obveznosti, da se v izračun posameznih prispevkov vključijo prispevki, pobrani na podlagi Direktive 2014/59, tako da se odštejejo od zneska, ki ga mora plačati vsaka institucija. EOR za izpolnitev te obveznosti iz člena 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 upošteva prispevke, ki jih poberejo sodelujoče države članice, tako da jih linearno odšteje od zneska, ki ga mora plačati vsaka institucija. Na primer, pri izračunu njenega predhodnega prispevka za leto 2018 je bila osmina zneska, ki ga je tožeča stranka plačala za leto 2015, odšteta od zneska, ki ga je morala plačati kot predhodni prispevek za leto 2018.
- 101 V nasprotju s trditvami tožeče stranke je torej dejstvo, da v skladu s točko 40 sklepa SRB/ES/SRF/2018/03 tako odštetje lahko privede do negativnega posameznega prispevka in da se posledično ustrezni znesek plača zadevni instituciji, le rezultat zgoraj navedenih dejavnikov. V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, ne gre niti za priznanje EOR, da imajo predhodni prispevki naravo *pro rata temporis*, niti za priznanje, da se lahko ti povrnejo (glej tudi točko 127 zgoraj).

- 102 Tudi s točko 39 sklepa SRB/ES/SRF/2018/03, na katero se sklicuje tožeča stranka, ni mogoče podpreti njene trditve. V skladu s to točko je sicer res, da se odštetje iz člena 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81, če institucija v prvotnem obdobju izgubi dovoljenje za opravljanje bančnih storitev zaradi združitve, odobri prevzemni instituciji, ki nastane z združitvijo. Vendar je v zvezi s tem v tej točki 39 določeno, da mora prevzemna institucija še naprej plačevati predhodne prispevke v ESR. Ta položaj se torej razlikuje od položaja tožeče stranke v obravnavani zadevi.
- 103 Zato je treba očitek, ki se nanaša na neupoštevanje tega sklepa, zavrniti kot brezpredmeten in vsekakor kot neutemeljen.

iii) Trditve o kršitvi člena 17 Delegirane uredbe 2015/63

- 104 Tožeča stranka trdi, da je iz člena 17(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63 razvidno, da je vsak prispevek lahko predmet poznejših prilagoditev.

- 105 Najprej je treba poudariti, da ta odstavka, na katera se opira tožeča stranka, določata:

- „3. Če se informacije, ki so jih institucije predložile organu za reševanje, preoblikujejo ali revidirajo, organ za reševanje prilagodi letni prispevek v skladu s posodobljenimi informacijami na podlagi izračuna letnega prispevka navedene institucije za naslednje prispevno obdobje.
4. Vse razlike med letnimi prispevki, ki se izračunajo in plačajo na podlagi preoblikovanih ali revidiranih informacij, in letni prispevek, ki bi ga bilo treba plačati po prilagoditvi letnega prispevka, se poravnajo v okviru letnega prispevka za naslednje prispevno obdobje. Navedena prilagoditev se izvede z zmanjšanjem ali povečanjem prispevkov za naslednje prispevno obdobje.“

- 106 Dalje, spomniti je treba na sobesedilo te določbe. Institucije morajo vse informacije iz člena 14 Uredbe št. 2015/63 predložiti v rokih, določenih v tem členu. Te informacije se nanašajo na leto pred prispevnim obdobjem. V obravnavani zadevi tožeča stranka ne zatrjuje, da so bile informacije, ki jih je predložila na podlagi člena 14 Delegirane uredbe 2015/63 za prispevno obdobje 2018 (ali za katero koli drugo prispevno obdobje), pozneje preoblikovane ali revidirane. Nasprotno, trdi, da se „informacije, ki jih predloži institucija, [...] lahko izkažejo za predhodne“, „če ni jasno, da bo institucija nadaljevala svoje dejavnosti v zadevnem letu, zlasti če namerava institucija v nekem trenutku leta vrniti svoje dovoljenje za opravljanje bančnih storitev in prenehati opravljati svoje dejavnosti kot kreditna institucija, ne da bi bil določen natančen datum“. Tožeča stranka iz člena 17 Delegirane uredbe 2015/63 torej sklepa, da je vsak prispevek lahko predmet obsežnih poznejših prilagoditev, pri čemer ni pomembno, da je to posledica spremenjenih okoliščin glede na preteklo leto ali novega izračuna prejšnjega prispevka.

- 107 Ta razlaga člena 17 Delegirane uredbe 2015/63, ki jo predlaga tožeča stranka, vseeno ni podprta z besedilom te določbe. Odločitev delničarjev tožeče stranke, da jo likvidirajo, in posledice te odločitve niso niti enake računovodskim preoblikovanjem ali revidiranjem, katerega predmet so lahko informacije iz člena 14 Uredbe št. 2015/63, niti primerljive z njimi. Člen 17(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63 določa, da se posodobljene informacije upoštevajo „za naslednje prispevno obdobje“. Ta določba se torej ne nanaša na položaje, kakršen je položaj tožeče stranke, ko institucija izstopi iz sistema za reševanje.

- 108 Nazadnje, razlaga člena 17 Delegirane uredbe 2015/63 v smislu, ki ga navaja tožeča stranka, ne bi bila združljiva s členom 70(4) Uredbe št. 806/2014 in členom 12(2) Delegirane uredbe 2015/63, kakor se razlagata zgoraj.
- 109 Zato se tožeča stranka ne more učinkovito sklicevati na člen 17 Delegirane uredbe 2015/63 niti za dokaz, da imajo predhodni prispevki naravo *pro rata temporis*, niti za utemeljitev svoje zahteve za novi izračun zneska njenega predhodnega prispevka za leto 2018 in vračilo dela tega prispevka. Njene trditve v zvezi s tem je torej treba zavrniti.

iv) Trditve o kršitvi člena 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81

- 110 Tožeča stranka je v stališču, vloženem 29. junija 2020 in predstavljenem na obravnavi, trdila, da ne bi bilo običajno, da se lahko v skladu s členom 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81 nepreklicne zaveze za plačilo institucije, ki ne spada več na področje uporabe Uredbe št. 806/2014, prekličejo in zavarovanje, s katerim so te zaveze krite, povrne, gotovinski prispevki pa ne.
- 111 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so nepreklicne zaveze za plačilo, ki – kot je določeno v členu 70(3) Uredbe št. 806/2014 – ne morejo preseči 30 % celotnega zneska prispevkov, pobranih v skladu s tem členom, urejene s posebnimi določbami. Narava teh zavez je drugačna od narave predhodnih prispevkov, zaradi česar se je zakonodajalcu Unije zdelo potrebno, da zanje določi posebno ureditev. V zvezi s tem dejstvo, da se člen 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81 nanaša le na navedene zaveze, z izključitvijo predhodnih prispevkov, kaže na voljo zakonodajalca, da za te prispevke ne uporabi pravila iz te določbe. Torej člena 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81 ni treba po analogiji uporabiti za prispevke iz člena 70(4) Uredbe št. 806/2014, kot v bistvu trdi tožeča stranka. Njeno trditev, ki temelji na členu 7(3) Izvedbene uredbe 2015/81, je torej treba zavrniti.

b) Predhodni prispevek za leto 2015

- 112 Tožeča stranka v bistvu trdi, da glede na to, da mora EOR v celotnem prvotnem obdobju pri izračunu posameznega prispevka institucije od zneska, ki ga mora plačati ta institucija, odšteti prispevke za leto 2015, ki jih je določila in pobrala njena država članica, bi moral EOR instituciji, če v tem obdobju izgubi dovoljenje, vrniti preostali znesek predhodnega prispevka, ki ga je ta plačala za leto 2015. Ta preostali znesek naj bi v primeru tožeče stranke znašal 836.320,40 EUR.
- 113 Tožeča stranka ne zanika, da je morala takrat plačati znesek, ki ga je določila komisija za finančne in kapitalske trge. Vendar trdi, da je bila osmina zneska, plačanega iz naslova predhodnega prispevka za leto 2015, odšteta od vsakega njenega letnega prispevka v ESR in da so bili zato prispevki za leto 2015 v resnici „predplačila za prvih osem let ESR“. Tožeča stranka meni, da zaradi preklica njenega dovoljenja ne spada več na področje uporabe Uredbe (EU) št. 806/2014 za obdobje od leta 2019 do leta 2023 in da bi ji bilo zato treba vrniti preostalih pet osmin njenih „predplačil“.
- 114 EOR je v izpodbijanem sklepu navedel, da so bili prispevki, ki so jih sodelujoče države članice pobrale za leto 2015, preneseni v ESR na podlagi člena 3(3) medvladnega sporazuma. V skladu s tem sklepom subjekti, ki so plačali predhodne prispevke za leto 2015 in ki jim je bilo nato dovoljenje preklicano, nimajo pravice do vračila teh prispevkov, kot naj bi izhajalo iz člena 70(4) Uredbe št. 806/2014.

- 115 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je bila ustanovitev nacionalnih skladov za reševanje leta 2015, kot je določena z Direktivo 2014/59 in Delegirano uredbo 2015/63, dopolnjena s tem, da je bil leta 2016 na podlagi Uredbe št. 806/2014 predviden enotni sklad za reševanje držav članic, ki so del bančne unije, katerega cilj je bila postopna nadomestitev nacionalnih skladov za reševanje.
- 116 V teh okoliščinah, prvič, so morale države članice v skladu s členom 103(1) Direktive 2014/59 pobirati predhodne prispevke pri institucijah z dovoljenjem na njihovem ozemlju od 1. januarja 2015. Za to so morale države članice zagotoviti, da je bila obveznost plačevanja predhodnih prispevkov izvršljiva v skladu z nacionalnim pravom in da so bili zapadli prispevki v celoti plačani (člen 103(4) Direktive 2014/59).
- 117 Drugič, prispevki, ki so jih države članice tako pobrale pred datumom izvajanja medvladnega sporazuma, to je 1. januarjem 2016, so bili preneseni v ESR v skladu s členom 3 tega sporazuma. Po njihovem prenosu se v ESR ne razlikuje med prispevki glede na leto ali pravno podlago, na podlagi katere so bili zbrani. Prispevki za leto 2015 in prispevki za naslednja leta so v navedenem skladu združeni in pomešani.
- 118 V obravnavani zadevi je iz spisa razvidno, da je prispevek, katerega delno vračilo zahteva tožeča stranka, predhodni prispevek, ki ga je plačala za leto 2015 in katerega znesek je v skladu s členom 103 Direktive 2014/59 določil latvijski organ za reševanje.
- 119 V zvezi s tem člen 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81, naslovljen „Posebne prilagoditve v prvotnem obdobju“, določa:
- „V prvotnem obdobju [EOR] pri izračunu posameznih prispevkov vsake institucije upošteva prispevke, ki so jih zbrale sodelujoče države članice v skladu s členoma 103 in 104 Direktive 2014/59/EU in jih prenesle v [ESR] na podlagi člena 3(3) [medvladnega sporazuma], tako da jih odšteje od zneska, ki ga mora plačati vsaka institucija.“
- 120 Ugotoviti je treba, da niti z besedilom niti sobesedilom te določbe ni mogoče podpreti trditev tožeče stranke.
- 121 V tej določbi namreč ni omenjena nobena pravica do vračila prispevkov za leto 2015, če bi institucija v prvotnem obdobju (2016–2023) izstopila iz sistema za reševanje. Člen 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 tudi ne določa, da so prispevki za leto 2015 „predplačila za prvih osem let ESR“.
- 122 Kar zadeva sobesedilo te določbe, se z Izvedbeno uredbo 2015/81, kot poudarja EOR, določajo pogoji za izračun prispevkov posameznih institucij (člen 1 Izvedbene uredbe 2015/81).
- 123 Navedena uredba se uporablja za institucije, od katerih se prispevki pobirajo v skladu s členom 70 Uredbe št. 806/2014 (člen 2 Izvedbene uredbe 2015/81). Člen 8 Izvedbene uredbe 2015/81 pa podrobno določa prilagojeno metodo za izračun letnih prispevkov, ki se z odstopanjem uporablja v prvotnem obdobju. V uvodni izjavi 6 Izvedbene uredbe 2015/81 je v zvezi s tem pojasnjeno, da je cilj odšteta, določenega v členu 8(2) te uredbe, „vključiti“ zneske, ki so bili preneseni v skladu s členom 3(3) medvladnega sporazuma, v izračun posameznih prispevkov. Če institucija izgubi dovoljenje, ji v prihodnje ni več treba plačevati prispevkov na podlagi člena 70 Uredbe št. 806/2014 in se zanjo torej metoda za izračun iz člena 8 Izvedbene uredbe 2015/81 ne uporablja več. V zvezi s tem člen 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 določa, da se odštetje uporablja za „znesek, ki ga mora plačati vsaka institucija“. Kot EOR in Komisija pravilno poudarjata, se to odštetje izvaja le, dokler obstaja obveznost prispevka.

- 124 Poleg tega je v uvodni izjavi 12 medvladnega sporazuma pojasnjeno, da je bil namen prenosa prispevkov za leto 2015 v ESR okrepiti finančno zmogljivost tega sklada od njegove ustanovitve. Odštetje, določeno v členu 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81, tako ESR omogoča, da ima od prvega četrletja začetka veljavnosti te uredbe na voljo sredstva, enakovredna dvema letnima obrokom, hkrati pa zagotavlja, da prenos zneskov, pobranih leta 2015, v ta sklad ne ustvarja neravnovesij med zadevnimi institucijami glede delitve finančnega bremena.
- 125 Kot trdi EOR, je člen 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 torej odraz postopnega prehoda z nacionalnega mehanizma na združen enotni evropski mehanizem in potrebe po zagotavljanju učinkovitosti EMR v čim krajšem času.
- 126 Glede na navedeno iz nobenega od upoštevnihi besedil, zlasti člena 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81, ne izhaja, da bi bili prispevki za leto 2015, kot trdi tožeča stranka, „predplačila za prvih osem let ESR“ in da bi torej morali biti povrnjeni, če institucija izstopi s področja uporabe Uredbe št. 806/2014.
- 127 Seveda ni mogoče izključiti, da lahko izračun letnega prispevka institucije, na primer za leto 2018, zaradi odštetja prispevka za leto 2015 privede do negativnega zneska in vračila ustreznega zneska tej instituciji. Vendar ne gre za vračilo v smislu, kot ga razume tožeča stranka, ki temelji na načelu *pro rata temporis*. Navedeni izračun namreč ni nič drugega kot matematična operacija, ki se izvede za določitev zneska letnega prispevka navedene institucije za leto 2018, ta znesek pa je lahko negativen, če je delež prispevka za leto 2015, ki ga je treba odšteti, višji od prispevka, izračunanega za leto 2018. Zato je znesek, vrnjen instituciji, v tem primeru le posledica rezultata tega izračuna. Konkretno to pomeni, da nacionalni organ za reševanje ob pobiranju predhodnih prispevkov za leto 2018 del zneskov, pobranih pri drugih institucijah, prenese na institucijo ali institucije, pri katerih je znesek letnega prispevka po odštetju prispevka za leto 2015 negativen. Zato v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, točka 40 sklepa SRB/ES/SRF/2018/03, v kateri je omenjen prav ta položaj, prav tako ne potrjuje trditve, s katero zahteva delno vračilo svojega predhodnega prispevka za leto 2015. To velja tudi za točko 39 sklepa SRB/ES/SRF/2018/03, in sicer iz razlogov, ki so bili predstavljeni že v točki 98 zgoraj.
- 128 Poleg tega, čeprav so znesek prispevkov za leto 2015 v skladu z Direktivo 2014/59 določili nacionalni organi za reševanje, je treba te prispevke obravnavati kot prispevke v ESR enako kot prispevke, ki jih EOR izračuna na podlagi člena 70 Uredbe št. 806/2014. Kot je bilo navedeno v točki 117 zgoraj, se prispevki, ko so enkrat preneseni, v ESR združijo in pomešajo. Zato je treba ugotoviti, kot je storil EOR v izpodbijanem sklepu, da se člen 70(4) Uredbe št. 806/2014, v skladu s katerim se ustrezno prejeti prispevki ne povrnejo, uporablja.
- 129 Ker tožeča stranka ne zanika, da je pravilno plačala predhodni prispevek za leto 2015, je EOR glede na člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 in ob upoštevanju vsega zgoraj navedenega lahko ugotovil – kot je storil – da ne more izvesti zahtevanega vračila.

c) Sklepna ugotovitev

- 130 Iz preizkusa prvih petih tožbenih razlogov, ki jih je navedla tožeča stranka, izhaja, da EOR ni napačno uporabil prava, ker je ugotovil, da to, da je ECB instituciji v prispevnem obdobju preklicala dovoljenje, ni okoliščina, ki bi tej instituciji dajala pravico do novega izračuna *pro rata temporis* njenega predhodnega prispevka za to obdobje, in ker je posledično odločil, da tožeči stranki ne bo vrnil dela zneska, ki ga je plačala iz naslova svojega predhodnega prispevka za

leto 2018. EOR tudi ni napačno uporabil prava, ker je ugotovil, da to, da je ECB instituciji v prvotnem obdobju preklicala dovoljenje, ni okoliščina, ki bi tej instituciji dajala pravico do vračila preostalega zneska njenega predhodnega prispevka, plačanega za leto 2015.

131 V teh okoliščinah je treba prvih pet tožbenih razlogov tožeče stranke zavrni.

3. Šesti tožbeni razlog: kršitev načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj

132 Tožeča stranka v okviru šestega tožbenega razloga trdi, da lahko EOR v skladu z načeloma pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj institucijam naloži breme le, če je v predpisih jasno določeno, da je tako breme potrebno. Poleg tega naj nobena določba ne bi izrecno določala, da se prispevki lahko obdržijo, če subjekt v prispevnem obdobju preneha biti institucija pod nadzorom. Nepristranski in objektiven opazovalec naj ne bi pričakoval, da bodo prispevki tako obdržani. Tožeča stranka torej EOR očita, da zadevnih institucij ni nikoli obvestil o svojem razumevanju navedenih predpisov.

133 EOR ob podpori Komisije oporeka tem trditvam.

134 Spomniti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso načelo pravne varnosti zahteva, da morajo biti predpisi jasni in natančni, da se posamezniki lahko nedvoumno seznanijo s svojimi pravicami in obveznostmi, ter da je njihova uporaba predvidljiva za osebe, na katere se nanaša (glej v tem smislu sodbi z dne 14. aprila 2005, Belgija/Komisija, C-110/03, EU:C:2005:223, točka 30, in z dne 12. decembra 2013, Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, točka 44).

135 Poleg tega morajo biti za pravico do sklicevanja na načelo varstva legitimnih pričakovanj izpolnjeni trije pogoji. Prvič, upravni organ bi moral upravičencu dati natančna, brezpogojna in skladna zagotovila, ki izhajajo iz pooblaščenih in zanesljivih virov. Drugič, ta zagotovila morajo biti taka, da lahko pri subjektu, na katerega so naslovljena, ustvarijo legitimno pričakovanje. Tretjič, dana zagotovila morajo biti v skladu z veljavnimi predpisi (glej sodbo z dne 9. septembra 2011, Deltafina/Komisija, T-12/06, EU:T:2011:441, točka 190 in navedena sodna praksa).

136 V skladu s členom 70(4) Uredbe št. 806/2014 se ustrezno prejeti prispevki ne povrnejo. Ta določba je jasna in natančna ter ne vsebuje nobene izjeme ali omilitve. Dejstvo, da ne vsebuje pojasnil o področju njene uporabe, dokazuje, da se uporablja splošno. Posameznikom ta določba torej omogoča, da se nedvoumno seznanijo s svojimi pravicami in obveznostmi, ker je njena uporaba zanje predvidljiva.

137 V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, je bila odločitev EOR, da ji ne vrne predhodnih prispevkov, ki jih je ustrezno plačala, ob upoštevanju zgornjih preudarkov predvidljiva. EOR torej ni mogoče očitati, da zadevnih institucij ni predhodno obvestil o svoji razlagi upoštevanih določb bodisi v zvezi s prispevki, plačanimi za leto 2015, bodisi v zvezi s prispevki, plačanimi za vsako od let prvotnega obdobja.

138 Poleg tega zgolj to, da člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 ne določa izrecno, da se uporablja za posebni primer tožeče stranke, ne pomeni natančnega zagotovila, ki ga je dal upravni organ in bi lahko vzbudil legitimno pričakovanje, da ji bodo prispevki vrnjeni, v smislu te sodne prakse. Dalje, iz branja sklepa SRB/ES/SRF/2018/03 je mogoče ugotoviti, da EOR v nasprotju s trditvami tožeče

stranke ne priznava, da se predhodni prispevki lahko povrnejo. Tudi če bi to storil, bi bilo to v nasprotju s pravili, ki se uporabljajo, in se tožeča stranka torej ne bi mogla sklicevati na načelo varstva legitimnih pričakovanj.

- 139 Šesti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj, je zato treba zavrni.

4. Sedmi tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti

- 140 Tožeča stranka na splošno trdi, da je vsak drug ukrep, ki ni vračilo *pro rata temporis* zneskov, plačanih iz naslova predhodnih prispevkov, instituciji, katere dovoljenje je bilo preklicano, nesorazmeren. Zlasti meni, da mora biti znesek prispevkov sorazmeren s tveganji, povezanimi z zadevno institucijo. Tožeča stranka poudarja dva položaja: v prvem bi EOR obdržal celoten letni prispevek institucije, tudi če bi ta po prvem mesecu ali prvem dnevu leta izgubila status institucije, v drugem pa bi EOR prejel skoraj dvakrat višje prispevke, ker bi institucija svoje dejavnosti na začetku leta prenesla na drug subjekt, zaradi česar bi izgubila svoj status institucije, medtem ko bi ta drugi subjekt postal institucija. Poleg tega meni, da bi naložitev tako težkega bremena institucijam, zoper katere se lahko uvede postopek zaradi insolventnosti, to je institucijam, v zvezi s katerimi je EOR odločil, da ne bo sprejel ukrepa za reševanje, še poslabšala škodljive posledice njihovega stečaja.
- 141 EOR ob podpori Komisije oporeka tem trditvam.
- 142 Načelo sorazmernosti, ki je eno od splošnih načel prava Unije, v skladu z ustaljeno sodno prakso zahteva, da so akti institucij Unije primerni za uresničitev legitimnih ciljev zadevnega predpisa in ne presegajo okvirov, ki so potrebni za doseganje teh ciljev, pri čemer se pri več primernih ukrepih izbere najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa morajo biti sorazmerne z zastavljenimi cilji (glej sodbo z dne 4. maja 2016, Philip Morris Brands in drugi, C-547/14, EU:C:2016:325, točka 165 in navedena sodna praksa).
- 143 Spomniti je treba, da je cilj, ki se uresničuje z letnim pobiranjem predhodnih prispevkov kreditnih institucij, kot je določeno v Uredbi št. 806/2014, zagotoviti, da do konca prvotnega obdobja osmih let razpoložljiva finančna sredstva ESR dosežejo vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh kreditnih institucij z dovoljenjem v vseh sodelujočih državah članicah.
- 144 Predhodni prispevki so, kot je poudarilo Sodišče, zato „načrtovani“: vsako leto se izračunajo z opiranjem na računovodske informacije iz potrjenih in certificiranih najnovejših računovodskih izkazov, ki so na voljo pred 31. decembrom v letu pred prispevnim obdobjem in se poberejo za prispevno koledarsko leto (sodba z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, točka 63). Edina izjema se nanaša na nove institucije, ki so pod nadzorom samo del prispevnega obdobja. V tem primeru se v naslednjem prispevnem koledarskem letu poleg prispevka, dolgovanega za navedeno leto, pobere delni prispevek (člen 12(1) Delegirane uredbe 2015/63).
- 145 Glede vprašanja, ali je izpodbijani sklep potreben za doseganje legitimnega cilja, ki se uresničuje, je treba ugotoviti, da je določena stabilnost sredstev ESR bistvena za postopno povečanje teh sredstev, dokler ne dosega 1 % vlog ob koncu prvotnega obdobja. Če bi EOR moral upoštevati spremembo pravnega in finančnega položaja institucij, ki se zgodi med letom, in izvesti vračila v naslednjem prispevnem koledarskem letu, bi ESR težko dosegel ciljno raven, določeno z Uredbo št. 806/2014. Sodišče je poleg tega poudarilo pomembnost tega, da se organom za

reševanje olajša izračun letnih prispevkov, da bi se dosegel cilj Direktive 2014/59, Uredbe št. 806/2014 in Delegirane uredbe 2015/63 (sodba z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, točki 44 in 45). Izpodbijani sklep je torej glede na zastavljeni legitimni cilj potreben.

- 146 Glede vprašanja, ali izpodbijani sklep ne presega okvirov, ki so potrebni za doseganje tega legitimnega cilja, je treba ob upoštevanju člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 ugotoviti, da ni bilo druge možnosti, ki bi na manj omejujoč način omogočila uresničevanje tega cilja. Dalje, prilagoditev prispevka, ki ga mora plačati institucija, ki ji je bilo dovoljenje med letom preklicano, kot jo predlaga tožeča stranka, ne bi bila tako učinkovita za doseg cilja, predstavljenega v točki 143 zgoraj, ker bi se z njo ESR odvzela potrebna stabilnost, da bi se njegova sredstva lahko postopno povečevala do zahtevane ravni.
- 147 Poleg tega je treba omeniti, da člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 ne puščata nobene možnosti ali diskrecijske pravice glede vračila ustrezno plačanih prispevkov. Tožeča stranka pa zoper ti določbi ne navaja nobenega ugovora nezakonitosti.
- 148 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da izpodbijani sklep ni nesorazmeren, ker ne presega tega, kar je potrebno za uresničitev legitimnih ciljev zadevne ureditve.
- 149 Te ugotovitve ni mogoče omajati z drugimi trditvami tožeče stranke.
- 150 V zvezi s trditvami o povezavi med obveznimi prispevki in tveganji, ki jih krije ESR, je treba poudariti, da je v predpisih tveganje, povezano z dejavnostjo institucije, upoštevano pri izračunu zneska prispevka (člen 70(2) Uredbe št. 806/2014), ne da bi bila sicer vzpostavljena povezava med tem zneskom in številom mesecev, v katerih se je sistem s takim tveganjem spopadal, z izjemo institucije, ki se na novo nadzoruje. Trditve tožeče stranke v zvezi s tem je treba torej zavrniti.
- 151 Glede položaja, na katerega se sklicuje tožeča stranka, v katerem bi EOR obdržal celoten letni prispevek institucije, tudi če bi ta po prvem mesecu ali prvem dnevu leta izgubila status institucije, je treba v obravnavani zadevi ugotoviti, da je bil sklep SRB/ES/SRF/2018/03 sprejet 12. aprila 2018, da je komisija za finančne in kapitalske trge tožečo stranko 27. aprila 2018 obvestila o znesku njenega prispevka in da je bilo dovoljenje tožeče stranke preklicano 11. julija 2018. Položaj, na katerega se sklicuje tožeča stranka, je torej povsem hipotetičen in ga ni mogoče presojati glede na podatke iz obravnavne zadeve. Zato je treba to trditev zavrniti.
- 152 Glede položaja, na katerega se sklicuje tožeča stranka, v katerem bi EOR prejel skoraj dvakrat višje prispevke, ker bi institucija svoje dejavnosti na začetku leta prenesla na drug subjekt, zaradi česar bi izgubila svoj status institucije, medtem ko bi ta drugi subjekt postal institucija, je treba ugotoviti, da ta trditev ni dovolj podprta, da bi Splošno sodišče nanjo lahko odgovorilo. Tožeča stranka namreč zgolj omenja ta položaj, ki ga v točki 23 tožbe sama opredeljuje kot hipotetičen, ne da bi navedla njegovo upoštevnost za rešitev obravnavanega spora. Izračun predhodnih prispevkov pa v skladu s členom 14(1) in (4) Delegirane uredbe 2015/63 temelji na podatkih iz preteklega leta, kar z drugimi besedami pomeni, da se bo prispevek subjekta, ki postane institucija leta 2018, izračunal glede na leto 2017. Tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza, zlasti ne v repliki, na podlagi katerega bi bilo mogoče razumeti, ali je v njenem primeru upoštevana ta določba ali pa druge določbe, ki se v takem položaju lahko uporabijo. Ta trditev ne izpolnjuje minimalnih zahtev iz člena 76 Poslovnika in jo je treba zavreči kot nedopustno, ker ni bila natančneje pojasnjena.

- 153 Glede trditve tožeče stranke o škodljivih posledicah izpodbijanega sklepa za institucije, zoper katere se lahko uvede postopek zaradi insolventnosti, je treba ugotoviti, da te trditve temeljijo na ideji, da bi zadevni subjekt ostal brez sredstev, če mu prispevki ne bi bili vrnjeni. Ker pa predhodni prispevki niso „predplačila“ in ker instituciji izguba dovoljenja v prispevnem letu ne daje nobene pravice do vračila njenega letnega prispevka, tožeča stranka ni dokazala, da obstajajo sredstva, za katera bi subjekt lahko bil prikrajšan. Zato je treba te trditve zavrniti.
- 154 Glede na navedeno je treba sedmi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev načela sorazmernosti, zavrniti.

5. Deseti tožbeni razlog: kršitev členov 16 in 17 Listine

- 155 Tožeča stranka v okviru desetega tožbenega razloga trdi, da njene pravice v zvezi z „neuporabljenimi predhodnimi prispevki“ pomenijo lastninsko pravico enako kot gotovinske rezerve, ki se hranijo v centralni banki. To naj bi bilo posebej očitno v zvezi s predhodnimi prispevki za prvih osem let obstoja ESR. Tožeča stranka trdi, da odvzem teh lastninskih pravic ni bil določen z zakonom in ni utemeljen z javnim interesom. EOR naj tudi ne bi ponudil nobene vrste odškodnine. Poleg tega naj bi to, da je EOR obdržal vse plačane prispevke, čeprav je institucija izgubila dovoljenje, pomenilo omejevanje svobode gospodarske pobude tožeče stranke, ki ni zakonsko določeno.
- 156 EOR ob podpori Komisije oporeka tem trditvam.
- 157 Člen 16 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) določa, da je „[s]voboda gospodarske pobude [...] priznana v skladu s pravom Unije ter nacionalnimi zakonodajami in običaji“.
- 158 V skladu s členom 17(1) in členom 52(1) Listine se lastnina nikomur ne sme odvzeti, razen v javno korist v primerih in pod pogoji, ki jih določa zakon, vendar le proti pravični in pravočasni odškodnini za njeno izgubo.
- 159 V skladu s sodno prakso temeljne pravice, zlasti svoboda gospodarske pobude in lastninska pravica, niso absolutne in je lahko njihovo izvajanje predmet omejitev, utemeljenih z razlogi v splošnem interesu, ki jim sledi Unija, če te omejitve dejansko ustrezajo navedenim ciljem splošnega interesa in glede na tak cilj ne predstavljajo čezmernega in neutemeljenega posega, ki bi škodoval bistvu tako zagotovljenih pravic (glej sodbo z dne 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, točka 148 in navedena sodna praksa).
- 160 Da bi določili obseg te pravice, je treba v skladu s členom 52(3) Listine upoštevati člen 1 Dodatnega protokola št. 1 h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisani v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP) (glej v tem smislu sodbo z dne 3. septembra 2008, Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točka 356).
- 161 V zvezi s tem člen 1 Dodatnega protokola št. 1 k EKČP določa:
- „Vsaka fizična ali pravna oseba ima pravico do spoštovanja svojega premoženja. Nikomur ne sme biti lastnina odvzeta, razen če je to v javnem interesu v skladu s pogoji, ki jih določa zakon, in ob spoštovanju splošnih načel mednarodnega prava.“

Ta določba pa nikakor ne omejuje pravice držav, da uveljavijo zakone, za katere menijo, da so potrebni za nadzor nad uporabo premoženja v skladu s splošnim interesom ali za zagotovitev plačila davkov, drugih prispevkov ali denarnih kazni.“

- 162 V obravnavani zadevi je treba poudariti, da zadevni prispevki pomenijo poseganje v pravico, zagotovljeno s členom 1, prvi odstavek, Dodatnega protokola št. 1 k EKČP, saj zadevni instituciji odvzemajo del lastnine, to je znesek, ki ga je plačala. To poseganje je utemeljeno z drugim odstavkom tega člena, ki izrecno določa izjemo v zvezi s plačilom davkov in drugih prispevkov (glej v tem smislu ESČP, 13. januar 2004, Orion Břeclav s.r.o. proti Češki republiki, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).
- 163 V teh okoliščinah je treba preveriti, ali je izpodbijani sklep v skladu z zadevnimi predpisi, ali kršitev lastninske pravice tožeče stranke dejansko izpolnjuje cilje v splošnem interesu in ali ta kršitev glede na zastavljeni cilj ne pomeni nesorazmernega in nevzdržnega posega, ki bi ogrožal samo bistvo lastninske pravice.
- 164 Najprej, iz točk od 58 do 131 zgoraj izhaja, da je EOR pravilno uporabil člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. Izpodbijani sklep je torej v skladu z upoštevnimi predpisi.
- 165 Dalje, iz točk od 143 do 148 zgoraj izhaja, da odločitev, da se tožeči stranki ne vrne dela njenih prispevkov, čeprav ji je bilo dovoljenje preklicano, dejansko izpolnjuje cilje v splošnem interesu in ni nesorazmerna glede na te cilje. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da ta odločitev glede na zastavljeni cilj ne pomeni nesorazmernega in nevzdržnega posega, ki bi ogrožal samo bistvo lastninske pravice tožeče stranke. Iz istih razlogov ta odločitev ne ogroža samega bistva svobode gospodarske pobude.
- 166 Zato zatrjevana kršitev lastninske pravice in svobode gospodarske pobude ni dokazana.
- 167 Glede na navedeno je treba zavrni deseti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev členov 16 in 17 Listine.

6. Osmi in deveti tožbeni razlog: kršitev načela *nemo auditur propriam turpitudinem allegans in prepovedi protislovnega ravnanja*

- 168 Tožeča stranka v okviru osmega tožbenega razloga meni, da je EOR kršil načelo *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, v skladu s katerim se nihče ne more sklicevati na svoje oporečno dejanje. Zlasti trdi, da je EOR 23. februarja 2018 javno napovedal, da je treba tožečo stranko in njeno luksemburško hčerinsko družbo likvidirati. Po tej napovedi naj bi bili delničarji tožeče stranke prisiljeni začeti postopek prostovoljne likvidacije. Zaradi te prostovoljne likvidacije naj bi nato ECB morala preklicati dovoljenje tožeče stranke. Posledično naj bi EOR na eni strani tožeči stranki odvzel korist, ki jo je imela od predhodnega prispevka, plačanega v ESR za leto 2018. Na drugi strani naj bi EOR dobil prednost, ker je prejel prispevek, čeprav je bilo ustrezno tveganje odpravljen zaradi likvidacije tožeče stranke. EOR naj bi z zavrnitvijo vračila predhodnega prispevka tožeči stranki poskušal ohraniti nezakonito prednost. Tožeča stranka v okviru devetega tožbenega razloga trdi tudi, da je EOR s tem, da je odredil likvidacijo tožeče stranke, hkrati pa obdržal njen prispevek, ravnal protislovno in samovoljno.
- 169 EOR ob podpori Komisije oporeka tem trditvam.

- 170 Najprej, za sklicevanje na načelo *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* je treba tudi dokazati protipravno ravnanje, ki se lahko pripiše EOR. Iz analize prvih petih tožbenih razlogov pa izhaja, da je EOR pravilno uporabil člen 70(4) Uredbe št. 806/2014 in člen 12(2) Delegirane uredbe 2015/63. Zato mu v tem primeru ni mogoče očitati nobenega protipravnega ravnanja.
- 171 Odločitev EOR z dne 23. februarja 2018, da ne bo sprejel mehanizma za reševanje, in vprašanje, ali je EOR odgovoren za postopek prostovoljne likvidacije, ki so ga začeli delničarji tožeče stranke, nista predmet te tožbe in torej ne moreta biti podlaga za domnevno protipravno ravnanje.
- 172 Dalje je treba ugotoviti, da tožbeni razlog, ki se nanaša na domnevno protislovno ravnanje EOR, temelji na odločitvi EOR z dne 23. februarja 2018, da ne bo sprejel mehanizma za reševanje, in vprašanju, ali je EOR odgovoren za postopek prostovoljne likvidacije, ki so ga začeli delničarji tožeče stranke. Vendar je tak tožbeni razlog, s katerim se ne izpodbija zakonitost izpodbijanega sklepa, brezpredmeten in ga je mogoče le zavrniti.
- 173 Zato je treba osmi in deveti tožbeni razlog zavrniti.

7. Nezadostna obrazložitev izpodbijanega sklepa

- 174 Tožeča stranka v točki 92 stališča, vloženega 29. junija 2020, trdi, da EOR izpodbijanega sklepa ni zadostno obrazložil. Meni, da je EOR v tem sklepu trdil le, da se prispevki v ESR nikoli ne povrnejo, ne da bi ponudil verjetno pojasnilo, s katerim bi utemeljil svojo zavrnitev novega izračuna in odobritve zahtevanega vračila. Tožeča stranka poudarja, da EOR v sklepu ni navedel razlogov, iz katerih se „prispevki za leto 2015 [...] lahko povrnejo, če bi bilo treba v prvotni fazi plačati majhne dodatne zneske, ne bi pa jih bilo treba vrniti, če ne bi bilo treba plačati nobenega drugega zneska“.
- 175 V skladu z ustaljeno sodno prakso so tožbeni razlogi, ki se nanašajo na pomanjkljivo ali nezadostno obrazložitev, del javnega reda in jih stranke lahko uveljavljajo v kateri koli fazi postopka (sklep z dne 25. julija 2000, RJB Mining/Komisija, T-110/98, EU:T:2000:199, točka 46; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 20. februarja 1997, Komisija/Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, točke od 23 do 25). Ta tožbeni razlog je zato dopusten.
- 176 Poleg tega je treba spomniti, da mora biti obrazložitev, ki se zahteva v členu 296 PDEU, prilagojena naravi zadevnega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je sporni akt izdala, tako da se lahko zadevne osebe seznani z utemeljitvijo sprejetega ukrepa, sodišče Unije pa izvede nadzor. Ne zahteva se, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vse upoštevne dejanske in pravne okoliščine, ker je treba vprašanje, ali obrazložitev akta ustreza zahtevam iz člena 296 PDEU, presojati ne le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegovo sobesedilo in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (sodbi z dne 2. aprila 1998, Komisija/Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, točka 63, in z dne 8. maja 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, točka 87).
- 177 Iz tega sledi, da ni treba, da je obrazložitev izčrpna, ampak jo je treba šteti za zadostno, če so v njej navedeni dejstva in pravne ugotovitve, ki so bistveni za sklep (glej v tem smislu sodbi z dne 10. julija 2008, Bertelsmann in Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, točka 169, in z dne 3. marca 2010, Freistaat Sachsen/Komisija, T-102/07 in T-120/07, EU:T:2010:62, točka 180).

- 178 V obravnavani zadevi je iz opisa izpodbijanega sklepa v točki 13 zgoraj razvidno, da je EOR natančno navedel dejanske in pravne okoliščine, ki so bistvenega pomena. Izpodbijani sklep je na eni strani tožeči stranki omogočil, da se je seznanila z utemeljitvijo sprejete odločitve, da bi branila svoje pravice, in na drugi strani sodišču Unije, da je opravilo nadzor nad zakonitostjo tega sklepa. Tožeča stranka je namreč lahko izpodbijala utemeljenost presoj v izpodbijanem sklepu s tem, da je EOR med drugim očitala njegovo razlago člena 70(4) Uredbe št. 806/2014 in uporabo člena 12(2) Delegirane uredbe 2015/63 za njen položaj, kot je razvidno iz tožbe. Poleg tega iz zgornje analize različnih tožbenih razlogov izhaja, da je Splošno sodišče lahko odločilo o teh trditvah in izvedlo nadzor nad izpodbijanem sklepom. Zato tožeča stranka napačno trdi, da obrazložitev navedenega sklepa ni zadostna.
- 179 EOR ni mogoče očitati, da ni navedel razlogov, iz katerih se „prispevki za leto 2015 [...] lahko povrnejo, če bi bilo treba v prvotni fazi plačati majhne dodatne zneske, ne bi pa jih bilo treba vrniti, če ne bi bilo treba plačati nobenega drugega zneska“. EOR je namreč v izpodbijanem sklepu jasno pojasnil razloge, iz katerih ni mogel ugoditi zahtevama tožeče stranke, kot je razvidno iz točke 13 zgoraj. Poleg tega iz zgornje analize prvih petih tožbenih razlogov izhaja, da EOR v nasprotju s trditvami tožeče stranke ni nikoli trdil, da se „prispevki za leto 2015 [...] lahko povrnejo“, temveč je trdil, da se lahko v skladu s členom 8(2) Izvedbene uredbe 2015/81 odštejejo od zneska, ki ga mora plačati institucija. To trditev tožeče stranke je zato treba zavrniti.
- 180 Ob upoštevanju navedenega je treba torej tožbeni razlog, ki se nanaša na nezadostno obrazložitev izpodbijanega sklepa, in zato tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

- 181 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspehi stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi EOR naloži plačilo stroškov.
- 182 V skladu s členom 138(1) Poslovnika nosi Komisija svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deseti razširjeni senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Družbi ABLV Bank AS se naloži, da poleg svojih stroškov nosi stroške Enotnega odbora za reševanje (EOR).**
- 3. Evropska komisija nosi svoje stroške.**

Papasavvas

Kornezov

Buttigieg

Kowalik-Bańczyk

Hesse

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 20. januarja 2021.

Podpisi